

A KARÁCSONYI *csillagpor*

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Makaramuki. És volt neki egy barátja, a Beszélő Szék.

Lassan beköszöntött a december. Fagyos lett az idő és esténként nagyon korán sötétedett, mégis, a Város egyre világosabb lett, ahogy a boltok színes díszkivilágítást kaptak. Közeledett a Karácsony.

– Tudod, mit ajándékozok Mamának és Papának Karácsonyra? – kérdezte Makaramuki a Beszélő Széket.

– Sejtelmem sincs. Mit találtál ki?

– Rajzolok nekik egy szép képet, amin mindenki rajta lesz: Mama, Papa, Cukika, te, én és az egész gyerekszoba.

– Én is rajta leszek? – kérdezte féltékenyen a Messzelátó Szemüveg.

– Hát persze! Még a Huncut Légycsapót is odarajzolom a szekrény tetejéről, meg Buksi macit, Brúnót, a kisautót, mindenkit. Jó ötlet, nem?

– Nagyon! És mivel rajzolod meg a képet?

– Színes ceruzával.

– Szerintem szebb lenne, ha kifestenéd – jegyezte meg a Szék.

– Szerintem is! – értett vele egyet a Messzelátó Szemüveg. – Egy festmény... – ábrándozott –, amin én is rajta leszek...

– Sajnos, nem tudom kifesteni, mert elfogyott a vízfestékem – szomorodott el Makaramuki. – Olyan sokat festettünk az Óvodában, hogy nem maradt belőle semmi, csak egy kis kék.

– Oda se neki! A karácsonyi csillagporból úgyis sokkal szebb festéket lehet kikeverni – vigasztalta a Beszélő Szék.

– Igen! A karácsonyi csillagpor! Az kell nekünk! – lelkesedett a Szemüveg.

– Hát az meg micsoda? – csodálkozott Makaramuki, aki még soha nem hallott a karácsonyi csillagporról.

– Óó, az nagyon jó dolog! – hadarta a Szemüveg. – Ha meggyújtjuk, arany szikrákat szór. Ha pedig összekeverjük vízzel, sok minden másra is lehet használni. Például, ha rákenjük a bőrünkre, megfiatalodunk. Ha pedig...

– Ha pedig papírra kerül – szólt közbe a Szék –, szebbnél szebb színeket varázsol rá, attól függően, hogy mire gondolsz. – És ti tudjátok, hogy hol lehet ilyen port szerezni?

– Csakis egy helyen, a Kerek Erdőben – válaszolta a Szék. – A Téalpó minden évben, Karácsony reggel kiválasztja a legmagasabb fenyőfát, és felteszi a csúcsára a karácsonyi csillagot. Ott sziporkázik aranysárgán az év utolsó napjáig. Ahogy múlik az idő, egyre kisebbek lesznek az aranyszikrák, és az utolsó óra utolsó percében kialszik a csillag. Pontosan akkor, amikor véget ér egy esztendő. Nem marad belőle semmi, csak egy kis szürke por, de az nagyon nagy kincs! Varázsereje van. Kis mókusok gyűjtik össze a földről, és üvegcsékben árulják. De ők az én barátaim, biztosan szívesen adnak belőle, ha kérek tőlük egy keveset.

Így is történt. Amíg Makaramuki nekilátott a rajzolásnak, a Beszélő Szék üzent a Kerek Erdő mókusainak. Ne kérdezzétek, hogy hogyan érte el őket a Pitypang utca 4-ből, mert azt senki nem tudja: a Széknek is megvoltak a maga titkai.

Makaramuki négy napon keresztül csak rajzolt és rajzolt. Arra is ügyelnie kellett, nehogy meglássák a szülei, hiszen akkor nem lett volna meglepetés. Végül sikerült mindenkit rárajzolnia egy nagy fehér lapra. Legalulra kerültek a Kerek Erdő fái,

fölöttük, egymás kezét fogva, Mama és Papa mosolygott. Utánuk saját magát rajzolta le, amint a Beszélő Széken ül, majd Cukika kerek arca következett, végül pedig a gyerekszoba többi lakója. Még a Világjáró Kishajó is felkerült a képre, pedig ő most is valahol a távolban csavargott. Makaramuki jól elfáradt a végére.

„Milyen szépen tud rajzolni...” – álmélkodott Buksi maci magában, amikor kis gazdája elkészült a művel.

– Nem rossz, nem rossz! – ismételte kedvtelve a Szemüveg.

A rajz tényleg nem volt rossz, sőt, nagyszerűen sikerült. Bár Mama haja kicsit másképp nézett ki, mint az életben, és Papa feje sem volt ennyire kerek, széles mosolyukról mindenki azonnal felismerte őket. A Beszélő Szék is rögtön magára ismert, hiába lett néhol girbegurba a lába. Mindenki gyönyörködve szemlélte magát a rajzon, és amire kész lett, addigra a karácsonyi csillagpor is megérkezett az ablakpárkányra egy kis üvegcsében.

Makaramuki gyanakodva figyelte, hogyan keveri össze a Beszélő Szék a szürkésfehér port némi vízzel. A végeredménytől sem volt túlságosan elragadtatva: sűrű, szürke kotyvalék úszott a műanyag pohárban.

– Nem néz ki valami jól – finnyogott. – Remélem, nem rontja el a rajzomat!

Letette a karácsonyi ajándéknak szánt képet az asztalra.

– Az tényleg nagy kár lenne! – szolt le a polcra a Messzelátó Szemüveg. – Olyan jól nézek ki rajta! És Buksi maci is aranyos.

A játékmackó helyeslőn brummogott.

– Nem kell félni, bízzatok bennem! – nyugtatta őket a Szék, majd odanyújtotta Makaramukinak az ecsetet. – Tessék, próbáld ki!

Makaramuki belemártotta az ecset végét a szürke folyadékba. Nem történt semmi. Lassan, óvatosan végighúzta a papíron, és – csodák csodája! – abban a pillanatban aranysárga szikrák ugrottak ki belőle, és csillogó, meggypiros színre festették a rajzolt Szék lábát.

– De szép! – kiáltott fel egyszerre a szoba minden lakója. Makaramuki megnyugodva folytatta tovább a festést. Sorban végighúzta az ecsetet a rajzolt alakokon, és a karácsonyi csillagpor ragyogó színeket varázsolt mindegyikre. De nemcsak hogy színes lett a kép, egyszeriben integetni kezdtek rajta ágaikkal a Kerek Erdői fái, Mama és Papa mosolya melegséget sugárzott, Cukika kacintott, Makaramuki pedig izgett-mozgott a Beszélő Széken. A többiek sem maradtak ki a jóból: Buksi maci bundáját lágy szellő borzolta, a Messzelátó Szemüveg lencséi okosan csillogtak, Brúnó, a kisautó lámpái tündököltek, mint két, sárga csillag, és könnyű szél dagasztotta a Világjáró Kishajó vitorláit. Egyedül csak a Huncut Légycsapó nem kelt életre.

– Mi lehet a baj? – vette észre a Beszélő Szék.

– Ó, már tudom! – csapott a homlokára Makaramuki. Gyorsan előkapta a ceruzáját,

és kis legyet rajzolt a Légycsapó mellé. Végighúzta rajtuk is az ecsetet, és a két jó barát rögtön víg táncba kezdett. Ha közel hajoltak hozzájuk, szinte hallani lehetett a vidám zümmögésüket.

– Kész a karácsonyi ajándék – állapította meg a Beszélő Szék. – Ugye, hogy igazam volt? A csillagporból készült festék a legszebb a világon.

– Igen! Igen! – helyeseltek a játékok, és mindenki nagyon boldog volt.

– Kell még egy jó rejtkehely a festménynek, nehogy Mama takarításkor megtalálja – nézett körbe gondterhelten Makaramuki.

– Tedd fel ide hozzám, a szekrény tetejére! – szólt le a magasból a Huncut Légycsapó. Ő nagyon jól érezte magát ott fenn, és rendkívül hálás volt Makaramukinak, hogy nem kell üldöznie a barátait, a legyeket. Papa azóta sem értette, hová tűnhetett a konyhából.

– Jó ötlet! – derült fel Makaramuki arca. Felállt a Beszélő Székre, és eldugta az ajándékot a Huncut Légycsapó mellé.

Este, lefekvéskor a Szék odasúgta kis gazdájának:

– Jó sok barátod van. Alig fért rá mindenki a képre...

– Igen... – motyogta Makaramuki félálomban –, de te vagy a legjobb barátom. Most is segítéssel a festé...

Hangos szuszogás hallatszott a takaró alól.

–... festékekkel – fejezte be helyette a mondatot a Szék. – A barátok már csak ilyenek – súgta, és egyik lábával megsimogatta a takarót. – Jó éjszakát!

